

LBRIS

We know
books

EVANGHELIA MAICII DOMNULUI

CUGETĂRI - PREDICI - RUGĂCIUNI

traducere din limba sârbă de
IONUȚ și SLADJANA GURGU

PREȘA

CUPRINS

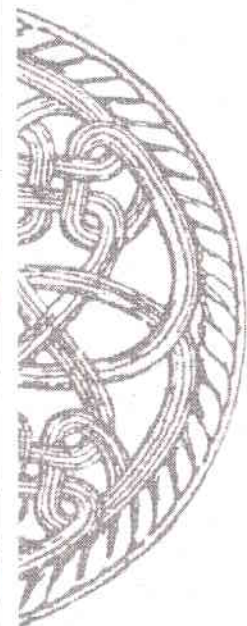
pagina 007	EVANGHELIA MAICII DOMNULUI
pagina 028	NAȘTEREA MAICII DOMNULUI
pagina 034	ACOPERĂMÂNTUL MAICII DOMNULUI
pagina 052	INTRAREA ÎN BISERICĂ A MAICII DOMNULUI
pagina 060	BUNA VESTIRE
pagina 076	ADORMIREA MAICII DOMNULUI
pagina 118	CUGETĂRI
pagina 154	RUGĂCIUNI
pagina 178	CANONUL PREASFINTEI NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU CUVÂNTĂTOAREA

EVANGHELIA MAICII DOMNULUI – 1931

„Iată roaba Domnului.” /Luca 1, 38/

Iată roaba Domnului, fraților, a cărei viață pe pământ cu adevărat a înfățișat o întreagă evanghelie. Această Evanghelie a Maicii Domnului s-ar putea numi Evanghelia celei dintâi roabe a Domnului, dar înainte de a ne întreba ce fel de evanghelie a fost aceea, să ne mutăm cu duhul și cu gândul în acea zi luminată când Sfânta Maică a Domnului s-a despărțit de această lume. Noi numim zi luminată acea zi, pentru că ea însăși a socotit-o astfel, rugându-se adesea Fiului său și lui Dumnezeu să o grăbească, să grăbească ziua ieșirii ei din această lume în care ea a îndurat pentru dreptate mai mult decât oricare altă maică vreodată.

Să ne mutăm cu duhul și cu gândul la Muntele Sionului, în casa lui Ioan Evanghelistul, și să ne apropiem cu evlavie de patul ei de moarte, în care ea cu pururea sfială de fecioară își pregătește trupul pentru ceasul cel de pe urmă. În jurul ei slujește Sfântul Ioan, același Ioan care, singurul, s-a învrednicit, afară de Preasfânta Maică, să pună capul său pe pieptul dumnezeiesc al Domnului Mântuitor. Acestui slăvit Ioan, și doar lui, Domnul i-a vestit două mari taine – una înfricoșată și alta dulce, taina vânzării și taina dragostei față de mamă. „Iată mama ta,” /Ioan 19, 27/ a zis către Ioan, Domnul, în ceasul morții

pe Cruce. Domnul nu putea să-i lase zălog mai mare decât ce i-a lăsat – pe Sfânta Sa Maică. Căci dacă Ioan îi putea fi de folos Maicii lui Dumnezeu cu ocrotirea și slujirea sa, de o sută de ori mai mult i-a fost ea de folos lui cu sfaturile ei de Dumnezeu înțelepte, cu pilda sa și cu descoperirea multor taine dumnezeiești pe care doar ea le-a știut. Căci tainele dumnezeiești au început să i se descopere ei încă dinainte ca Ioan să se fi și născut. Iar în vremea adormirii sale, Ioan abia ajunsese la plinătatea vârstei, în vreme ce ea era înaintată în vârstă, fecioară, dar înaintată în vârstă.

Pe lângă Sfântul Ioan, multe fecioare și femei din Ierusalim se aflau în jurul patului de moarte al Preasfintei Fecioare, acolo unde o mireasmă cerească și dulce izvorâta din sufletul ei umplea încăperea. Toate fecioarele și femeile creștine au socotit-o pe Maica lui Dumnezeu maica lor. Și ea cu adevărat le-a fost maică, căci le năștea în duh pentru lumea cerească și pentru viața veșnică. În prea mare tristețea lor, jeleau pentru că maica bună și milostivă le părăsește ca pe niște orfane în această lume a mormintelor. Iar ea, cu zâmbetul ei, le liniștea și cu cuvintele le mângâia, încredințându-le că niciodată nu le va părăsi, chiar dacă cu trupul se desparte de ele.

Și atunci, iată-i și pe vitejii lui Hristos – pe Sfinții Apostoli. Iată-i cum vin pe nori și coboară în casa modestă a lui Ioan. Pentru curăția, credința și prea marea

lor dragoste față de Domnul Dumnezeu, toată firea le slujea, precum robul pe stăpânul său; și iată că și norii le-au slujit, ca să-i aducă din părți îndepărtate ale lumii în Ierusalim și să îi coboare în casa în care Sfânta Maică a lui Dumnezeu a așteptat ieșirea ei din această lume. Ei nu au știut de ce Duhul Sfânt i-a purtat pe nori și nici unde aveau să fie duși. Dar încredințați cu desăvârșire voii lui Dumnezeu și nu viețuind pentru sine, ci pentru Hristos, au știut că această călătorie neobișnuită a lor trebuie să aibă un scop și un rost.

Abia când unul după altul au coborât în Sion, în casa lui Ioan, au aflat de la Ioan, prietenul lor, că Maica lui Dumnezeu se află pe patul de moarte. Atunci vitejii duhovnicești ai lui Hristos, care supuneau lumea Împăratului Hristos, întristați și abătuți, soseau unul după altul în fața Maicii Domnului, pe care o socoteau și maica lor, a tuturor, și cu lacrimi sărutau mâna ei și cereau de la ea ultima binecuvântare. Iar ea, pe fiecare după nume, i-a chemat și le-a vorbit, întrebându-i despre greutățile și strădaniile lor și despre răspândirea Evangheliei Fiului ei în lume. A lăudat lucrarea fiecăruia dintre ei, i-a îmbărbătat, i-a mângâiat și i-a sfătuit.

Iar acum, fraților, să lăsăm această sfântă familie înrudită prin credință și dragoste mai puternic, mult mai puternic decât înrudește sângele. Să o lăsăm așa adunată și cu acest prilej, precum și cu cel al Cincizecimii, când

Duhul Sfânt S-a pogorât cu vuiet peste ei toți. Să-i lăsăm pe Sfinții Apostoli să se îndulcească și să se hrănească cu ultimele cuvinte ieșite prin gura Miresei lui Dumnezeu și să o lăsăm pe ea, cea mai binecuvântată, să îi binecuvânteze cu binecuvântarea Fiului ei. Iar noi să ne întoarcem la întrebarea pusă: Ce fel de evanghelie a fost Evanghelia celei dintâi roabe a Domnului? Sau, cu alte cuvinte: Ce bună vestire a arătat lumii Preasfânta Născătoare de Dumnezeu Maria?

Iată, Sfânta Fecioară nu a scris nimic pe hârtie ce s-ar putea numi evanghelie. Și nici altcineva n-a însemnat cuvintele ei și le-a răspândit ca fiind evanghelia ei. Singurele ei cuvinte care s-au păstrat și au fost scrise în Evanghelia după Luca sunt cuprinse în cântarea ei de mulțumire: „Mărește sufletul meu pe Domnul.” /Luca 1, 46/ Această cântare se cântă în Biserica Ortodoxă în fiecare zi, la slujba utreniei. Această cântare a Născătoarei de Dumnezeu, după frumusețea ei, se poate asemui cu cei mai frumoși psalmi ai lui David. Iar după adâncime și înțelepciune înfățișează o mică evanghelie. Fără îndoială că Maica lui Dumnezeu a rostit încă multe cuvinte și povețe preafrumoase de-a lungul vieții sale, dar după Pronia lui Dumnezeu acestea au rămas ascunse nouă. Însă, fraților, Evanghelia Născătoarei de Dumnezeu nici nu stă în cuvintele ei, ci în viața ei. Întreaga ei viață este Evanghelie, este o necuprinsă Bună Vestire către

neamul omenesc, deoarece Evanghelia mereu și mereu înseamnă Bună Vestire.

Să privim prima pagină:

Prin îngeri, sfintele ceruri le-au arătat lui Ioachim și Anei că după rugăciunea lor li se va da o fiică pe care toate generațiile pământești și toate neamurile o vor numi binecuvântată. Ce vedem aici? Mai întâi vedem rugăciunea cu nădejde, apoi – împlinirea rugăciunii și vestirea, al treilea lucru – femeia stearpă și în vârstă dă naștere. Trei bucurii dintr-odată, legate una de alta. Este o bucurie a vedea oameni care se roagă lui Dumnezeu cu credință și nădejde și cer cu stăruință de la El ceea ce întregii lumi îi pare cu neputință și caraghios. Este bucurie a vedea cum Dumnezeu și astfel de rugăciuni aude și făgăduiește împlinirea. Și bucurie este a vedea cum Domnul nu rușinează rugăciunea și credința și nădejdea celor dreپți, ci, cu adevărat, într-un chip minunat, le împlinește dorința în ciuda firii, El – Ziditorul firii.

Aceasta este prima pagină a Evangheliei a celei dintâi roabe a Domnului, pagină bogat luminată cu lumină cerească și prea împodobită. Cine citește această pagină cum se cuvine, și o înțelege, se va umple de mare înțelepciune și va primi mare folos.

Să privim acum a doua pagină:

Ca fetiță de trei ani, Maria este încredințată Bisericii și închinată lui Dumnezeu spre slujire – roaba Domnului. Și a slujit cu credință și bucurie, fără plată și fără răsplată pământească, unsprezece ani întregi. Asta nu a fost o slujbă mai deosebită, ci una obișnuită, cu totul obișnuită. Ea stătea în cusut, țesut și alte lucrări femeiești, apoi căratul apei de departe, și iarna, și în arșiță, în curățenie și spălare, în întâmpinarea oaspeților, și în ascultarea preoților, leviților și a tuturor mai marilor bisericii. Slujire fără cârtire, curată și sfântă. Sufletul plin de adâncă tăcere în care fremăta neîncetata rugăciune către Dumnezeu. Acea slujire fără cârtire, în rugăciune și cu totul mărinimoasă, fără plată sau vreo răsplată pământească – oare nu este aceasta a doua preafrumoasă pagină a Evangheliei celei dintâi roabe a Domnului? Iată, în Rai a fost o doamnă căreia toate ființele pământești i-au slujit și, cu toate acestea, s-a lepădat de Dumnezeu, s-a golit de rugăciunea de mulțumire către Ziditorul ei și, în trufia ei, mai degrabă l-a ascultat pe diavol decât pe Dumnezeu. Iar Sfânta Fecioară Maria nu a fost o doamnă, ci o roabă, roabă credincioasă și dăruită Domnului în mijlocul lumii păcătoase și pline de sminteli lumești. Fie ca toți să privească această pagină a evangheliei, pe care Maica Domnului a scris-o prin slujirea sa față de Dumnezeu vreme de unsprezece ani întregi, și să-și lumineze sufletul lor cu albeața curăției și a strălucirii toți

cei care prin întreaga viață slujesc doar lor înșiși și prin întreaga viață se simt nătângi precum Eva, întunecați precum diavolul cel întunecat și nefericiți precum Cain. Cine citește cum se cuvine această a doua pagină a Evangheliei Născătoarei de Dumnezeu va lepăda din sufletul său șarpele cel vechi, se va naște din nou, se va lumina și se va mântui.

Pagina a treia:

În Nazaret i s-a arătat marele Arhanghel al lui Dumnezeu, Gavriil, Fecioarei Maria, a numit-o „plină de har și binecuvântată între femei” și i-a descoperit taina Proniei celei din veac, că va naște pe Fiul lui Dumnezeu și Împăratul împăraților, a cărui Împărăție nu va avea sfârșit. Cum s-ar fi trufit Eva, doamna din Rai, cu această cinste nemaiauzită! Însă Maria cea smerită nu s-a trufit. Ea a simțit bucuria mare pe care i-a vestit-o Arhanghelul lui Dumnezeu, dar frica lui Dumnezeu zăvora această bucurie în inima ei. Bucuria cu frica – aceasta și este, fraților, *bucuria cea sfântă*, care niciodată nu le dădea sfinților lui Dumnezeu să-și piardă mințile și să se mândrească cu ei înșiși. Cea mai mare cinste de la Dumnezeu lor au primit-o cu întrebare – Ce slujbă este oare legată de această cinste? Primind cinste, ei s-au gândit nu la cinste, ci la slujbă. Primind darul, ei se îngrijeau de ce să dea în schimb, de datoria lor față de Ziditorul cel Milostiv. Așa și Preacurata Născătoare

de Dumnezeu. După ce a ascultat întregul cuvânt al Arhanghelului, a răspuns: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!” /Luca 1, 38/

Aceasta este a treia pagină de aur a Evangheliei celei dintâi roabe a Domnului. Minunată și prea minunată pagină a Evangheliei pe care este scrisă smerenia și bucuria sfântă. Mii și mii de oameni în lume, astăzi, au nevoie de această evanghelie precum de pâinea cea de toate zilele – multe mii care de la Dumnezeu au primit cinstire, dar au lepădat slujirea lui Dumnezeu, care prin darurile lui Dumnezeu s-au mândrit ca fiind ale lor și nici nu se gândesc să dea ceva în schimb; care au parte de mulțumire deșartă, dar nu de bucurie sfântă, căci nu au frică de Dumnezeu. Aceștia sunt greu bolnavi și sufletele lor bolnave zac în trup ca într-un așternut de moarte. Dacă nu vor lua la vreme leacul pe care Preasfânta Născătoare de Dumnezeu îl dăruiește prin Evanghelia sa, adică smerenia și bucuria sfântă, vor muri cu moarte veșnică de la care nu va fi înviere.

Să răsfoim mai departe:

Când Dreptul Iosif s-a îndoit de Sfânta Fecioară, când s-a îndoit de cinstea ei feciorească, văzând-o purtând în pânțele, ea nu s-a îndreptățit atunci când a auzit de la Arhanghel vestea pe care niciodată nicio ureche femeiască nu a auzit-o, așa și acum, ea nu s-a înfricoșat

de îndoielile și amenințările lui Iosif. Ea și-a urmat îndatoririle, ținându-și sufletul în adâncă tăcere, din care fremăta muzică de rugăciune, auzită doar de Dumnezeu cel Preaînalt. Iar îndreptățirea de sine, a feciorelniciei și nevinovăției, o lăsa pe seama Domnului, repetând mereu și mereu: „Iată roaba Domnului!” Deoarece ea lăsa pe seama lui Dumnezeu făptuirea, Dumnezeu a și făcut ceea ce se cuvenea. Prin Îngerul Său a îndreptățit-o pe roaba Sa înaintea lui Iosif. /cf. Matei 1, 20/ Fraților, oare nu este aceasta încă o pagină de aur din Evanghelia celei dintâi roabe a Domnului? Și, oare, nu învățăm noi din această pagină că nu trebuie să ne fie teamă de oameni atunci când Îi slujim lui Dumnezeu? Și nici să ne temem pentru cinstea noastră atunci când stăruim asupra cinstei lui Dumnezeu? Nici să ne rușinăm de oameni atunci când îndurăm ceva din voia lui Dumnezeu?

Să răsfoim și multe alte pagini din Evanghelia Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, să înțelegem cuvintele lor cele de aur și să ne povățuim din chipurile lor tăcute, dar vii. Păstorii și împărații, împreună cu îngerii, se închinau Fiului ei în peștera din Betleem, iar ea așeza toate acestea adânc în inima sa și tăcea; și tăcând, se îngrijea de Pruncul ei cum să-L înfășoare și cum să-L hrănească. În fiecare clipă a slavei, ea caută să împlinească datoria ei. Tot așa și în fiecare clipă a fricii și înfricoșării ea din nou caută doar să împlinească datoria ei, lăsând toate celelalte în seama voii lui